

tager jeg egentlig ikke, at der er flere Punkter under dette Afsnit, der kunne være Gjenstand for Dmtale fra min Side med Undtagelse af et enkelt Punkt, som jeg med Villie har forbigaaet, fordi jeg vilde gjemme det til sidst. Det er et Punkt, som jeg egentlig ikke kan sige har været forhandlet i Udvalget, men det er reist i Udvalget, og den ærede Minister har ogsaa, efter at have faaet den Meddelelse fra Udvalget, at det var et Spørgsmaal, man ønskede at forhandle, bebudet, at han vilde staffe sig nærmere Oplysning derom. Sagen vedrører et Møde, som er afholdt af Røskilde Amtsraad. Der findes en Beretning om dette Møde i Politiken for den 5te Marts, og da det er et offentlig Møde og en offentlig Beretning, som foreligger derom, maa jeg antage, at Beretningen er korrekt. Jeg i det Mindste har ikke nogen Grund til at tvivle om, at den er rigtig. Beretningen gaar ud paa, at der i Røskilde Amtsraads Møde blev foretaget en Sag, som gaar ud paa, at Dufsted-Allerslev Sogneraad modsatte sig at indføre Kultusministeriets befalede Sangregulativ og gjøre de sig dertil sluttende Anstaltelser, navnlig en Violin og forskjellige andre musikalske Instrumenter osv. Sogneraadet havde negtet at gaa ind derpaa, idet det maatte betragte det som unyttigt og hæmmende for den øvrige Undervisning. Det var en Udgift, som Sogneraadet maatte fra-raade. Sogneraadet er i Overensstemmelse med Skolekommissionens Flertal; men Skoledirektionen har paalagt Sogneraadet at følge den givne Bestemmelse; dette har imidlertid atter negtet at gaa ind derpaa, og saa er Sagen kommen til Amtsraadet, hvorefter Amtmanden privat har henvendt sig til Sogneraadet for at formane det til en forbedret Opfattelse. Det har imidlertid ikke virket. Sogneraadet fastholder, at det ønsker denne Sag ført til de yderste Konsekvenser, rimeligvis for at faae det Spørgsmaal afgjort, om Ministeren er berettiget til at paalægge det, han vil, eller ikke. Det er ret tvivlsomt, om Kultusministeren egentlig er berettiget til at paalægge Sogneraadet en saadan ny Byrde som den, der følger af den nye Sangundervisning. Dette, som her er Tale om, er jo en Fortolkning af den bekendte gamle Anordning af 1814, som har været Gjenstand for mange Fortolkninger, og der kunde derfor vel være Anledning til at lade Domstolene prøve dette Spørgsmaal. Amtsraadet havde derfor vel egentlig handlet ret, naar det havde ladet Sogneraadet gjøre, hvad det vilde og ladet Kultusministeren anlægge Sag mod det; denne Sag var da bleven ordnet paa den heldigste Maade og vilde derved have havt den største Interesse for Konsekvensernes

Skylb. I Stedet derfor har Stiftamtmanden paa Sjælland foreslaaet at gaa den Vej at diktere Sogneraadet en daglig Mulk, saalænge det ikke bøier sig for Kultusministerens Cirkulære. Det er et Forslag, som Amtmanden har stillet, og det vil jeg nu ikke kritisere; men saa hedder det videre, at da Amtmanden havde stillet dette Forslag, reiste der sig nogen Modstand derimod, idet et Medlem ønskede Sagen sat i Cirkulation. Det var Amtmanden ikke villig til, og saa gjorde et andet Medlem den Bemærkning, at det kunde ikke hjælpe, at man modsatte sig Amtmandens Forslag, ikke fordi det var Amtmandens Forslag, men fordi det maatte betragtes som Amtsraadets Pligt at idømme Sogneraadet Tvangsbøder i dette Tilfælde, og dersom det ikke stete, hedder det endvidere, hvis Amtsraadet ikke besluttede sig til at gaa til yderligere Foranstaltninger mod Sogneraadet, saa vilde Amtsraadets Medlemmer blive satte i Tvangsbøder, og der staar saa endvidere i vedkommende Referat, at dertil sluttede Formanden, Amtmanden, sig og føiede til, at han maatte da indberette Sagen til Ministeriet, som før havde anvendt Tvangsbøder ligeoverfor et Amtsraad. Det endte saa med, at man besluttede at sætte Sagen i Cirkulation, og jeg tror, at den cirkulerer endnu. Det er imidlertid ikke det, der ligger os paa Sinde, om Sagen i Amtsraadet blev afgjort paa den ene eller den anden Maade ligeoverfor dette Sogneraad; men hvad der har forekommet Udvalget, og jeg tænker Alle, usfor-saaeligt, det er, at en Amtmand kan true Amtsraadets Medlemmer med Tvangsbøder idømte fra Ministeriets Side, hvis de ikke stemme paa en bestemt given Maade. Det er Spørgsmaalet her; her forlanges, at Amtsraadets Medlemmer skulle stemme efter Amtmandens Forslag, det vil sige idømme et Sogneraad disse Bøder, medmindre de selv ville tvinges dertil af Ministeren ved Tvangsbøder. Jeg gad vide, hvad Amtsraadet er til; dersom det skal være Fremgangsmaaden, saa var det langt billigere at have en Politibesjert i Røskilde, til hvem Ministeren telegraferede, at han skulde mulktre Sogneraadet og pante ud med det Samme, og jeg fortaar ikke, hvorledes det kan bringes i Overensstemmelse med Reglerne i Kommunalloven; thi der findes i Kommunalloven, navnlig dens § 47, en Bestemmelse, som ganske vist vedrører Amtsraadets Forpligtelse ligeoverfor Sogneraad; men denne Bestemmelse lyder saaledes, at der aldeles ikke er Tvivl om, at det har været Kommunallovens Mening, at Amtsraadet i den Sag havde et fuldstændig frit